

**Venerabilis Bedæ Presbyteri Anglo-Saxonis, Doctoris
Ecclesiæ Vere Illuminati Opera Theologica, Moralia,
Historica, Philosophica, Mathematica & Rhetorica,
quotquot hucusque haberi potuerunt omnia**

In Vetus Et Novum Testamentum, Salvberrimis In Moysis Pentatevchvm,
Tobiam & Iobum, Libros Regum, Davidis Pasalmos, Parabolas Salomonis &
Cantica, Prophetas &c. explanationibus & Quæstionibus enodata:
Moralibus doctrinis & expositionibus in quatuor Evangelistarum Evangelia
illustrata: facundissimis ...

Sive Eivsdem Historia Ecclesiastica Anglorum, Vitæ Aliquot Sanctorvm, Et
Martyrologium

Beda <Heiliger>

Coloniæ Agrippinæ, 1688

Iustini martyrium, carmine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71990)

nerabilis mater Burgundofora, pontifex Meldensis urbis, & beatus Waldebertus, abbas cœnobii Luxoviensis: sicut ob religionis studium & p̄e consolationis incrementum præmissa miracula disseruimus, sic ob terrorem duræ & ignavæ mentis aliqua intimare curamus. Quædam puella, nobilis genere, ad suprâ memoratum cœnobium regulari disciplina colla submittere venit: sed bonæ vitæ conversationem antiquus hostis aggressus evincere, excitavit in ea gulæ aviditatem, ita ut esurienti furtivo cibo semper exatiare studeat, quod facinus per longa spatia temporum non deprehensa patravit, nec prorsus alicui sodalium patefactum est. Cum ergo diu gulæ aviditas animam maculasset, dedit iustus arbiter justam sententiam super animam injustam: corripuit gravissimum facinus poena graviore, ac super festos artus excitavit odium liciti cibi. Nec alio quoquam genere ciborum alebatur, nisi futurum frondiumque & herbarum agrestium more pecudum alimento. Cumque jam multis diebus hæc ultio super animam transgressione deceptam maneret, & sibi horra refectiois supradictum cibum adducere postularer, vidit speciem apri magni secum comedere, & morticinofos cibos porci grunnio ventilare. At illa pavescens interrogavit, quid esset. Respondit, quæ videbatur bestia, & ait, Aper ego sum, cibos, quos hæcenus per transgressorem comediti, tecum ego comedi, & modo per istius anni circulum hunc cibum habebis. Permanit ergo cibum ille per metam vententis anni, nec prorsus aliud quicquam edebat, quàm fures, frondesque arborum, atque herbas agrestes, & quodcumque ex cæterarum radicum reliquiis projicitur. Quid enim fuit, ut diaboli voce fragilis mens miseræ transgressiois conscia objurgaretur, nisi quia per præsentium poenarum immanitatem non sineret animam postmodum cruciatibus damnari, & divina pietas per eum voluit impropria constituendo deponere, per quem fuerat transgressio propagata, & hunc habere indicem, cuius susceptionibus malis diu decepta obtemperaverat, & post poenas illatas cognoscere, non diabolo, sed creatori creaturam debere obedire. Similiter alia puella, nomine Barafrudis, cum diu in supradicto cœnobio conversaretur, & nequaquam regularis disciplina omni conatu intenderet præcepta servare, misit diabolus in mentem transgressione correptam, ut quæque potuisset furto rapere, occulte comederet: quam cum diu hac transgressione animam macularet, dedit justam ultionem de ea arbiter iustus. Corripuit enim repente ignitis febribus, ac inter incendia clamare cepit, Væ mihi, væ mihi. Et post has voces ita sopita jacuit, ut mortua ab omnibus crederetur: cumque post multum horarum spatium anhelaret, febris ab igne vexata clamare cepit, Veniat mater, veniat mater. Concito ergo gradu, quæ audierant, matrem monasterii B. Burgundoforam vocant: quæ cum venisset, ægra, quæ jacebat, tota intentione cordis facinorum suorum conjecturam per confessionem pandit. Omnes verò astantes cum jam finem vitæ expectarent, subito illa divina miseratione convalescens melius habere cepit, & ita paulatim subtrahita periculo mortis beatam vitam postea duxit. Postquam enumeratæ sanctimonialis feminae sub magisterio B. Burgundoforæ constitutæ diverso ac dispari, uti diximus, pro mœritorum qualitate transitu vitam hanc corruptibilem exuerunt, ipsa quoque venerabilis mater earum cœlesti vocatione digna, cum multis annis suprâ memorato monasterio Evoriacæ decentissimè præfuisset, corporis tandem infirmitate correpta 3. non April. diem clausit extremum, cœtibus aggregata virginum, quæ sequuntur agnum, quocumque ierit, cœlestem videlicet sponsum, Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum Patre & Spiritu sancto vivit & regnat
Deus per omnia secula seculorum. Amen.

SANCTÆ BURGUNDORÆ ABBATISSÆ
VITÆ FINIS.

SANCTI AC BEATISSIMI JUSTINI MARTYRIS PASSIO.

Vando Christus Deus noster
Natus est ex virgine,
Edictum imperiale
Per mundum insonuit,
Quatenus totius orbis
Fieret descriptio:
Nimirum quia in carne
Tunc ille apparuit.

Qui in celo universos
Electos ascriberet,
Quos sacra commendavisset
Fidei professio.
Quam qui digne observarint
Cum bonis operibus, quæ sunt
Velut quidam census
Domino amabiles,
Civitas describuntur
Cœlestis municipes.
Quos census uterque sexus,
Omnis ætas exhibet,
Vt restatur plurimorum
Martyrum exercitus:
Non solum constans ex viris,
Verum & ex feminis:
Nec ævo tantum maturi
Subiunt martyrium,
Sed & mulieres propter Christum
Et fidem Catholicam
Legimus fuisse passos
In aetate tenera:
Ex quibus sanctus Iustinus,
Novennis puerulus,
Qualiter per passionem
Migravit ad Dominum,
Sequens textus demonstrabit
Scire cupientibus.
Dum crudelis Diocletianus
Romani imperii
Simul cum Maximiano
Teneret monarchiam,
Talis est in Christianos
Mora persecutio,
Vt darentur ad poenarum
Universa genera,
Vbicunque comprehendi
Aliquem contingeret,
Quem hujus professionis
Obligaret titulus.
Et ne quisquam potuisset
Contumaciter
Vbique componebantur
Hoc modo insidit,
Quæ euntes compulissent
In jus idolatriæ.
Non illis emendi quicquam,
Aut vendendi copia,
Nec ipsam haurire aquam
Dabatur licentia,
Antequam idurificarent
Detestandi idola.
Ea tempestate fuit quidam
Præfectus in Gallia
Persidus, ferox, immitis,
Christi nomen odians,
Et in Christianos furens,
Ricovarus nomine:
Quem cum suprâ nominatis
Principes dirigerent,
Vt sanctos persequerentur
Positos in Gallia,

BEDA
TOM. 3.
344
LXXII
122

Capidus cœdus Sanctorum
 Protinus efficitur.
 Et ingressus civitatem,
 Basileam nomine,
 Qua suos cursus in Rhenum
 Infert Ara fluvius,
 Multos ibi Christianos
 Dimergi præceperat.
 Sic per loca universa
 Edictum dat impium,
 Ut nullus Christianorum
 Sineretur vivere,
 Quibus viam statuebat
 Per tormenta adimi.
 Erat ea tempestas
 In Antifodoro
 Quidam vir bonus & iustus,
 Matheus vocabulo,
 Illique Iustinianus,
 Et Iustinus filii.
 Sed Iustianus ortu
 Carnali præcesserat:
 Iustinus vero etate
 Morum anteaerat,
 Per vitam immaculatam
 Senectutem induens.
 Qui in brevi consummatum,
 Longa explet tempora
 Meritorum ejus laude
 Manente in secula:
 Quia placuisse Deo
 Ejus constat animam.
 Hic ante quàm nasceretur,
 Frater ejus senior,
 Ian dicitur Iustinianus,
 Capitur ab hostibus,
 Atque à domo paterna
 Longius abducitur.
 Beatus vero Iustinus
 Mox à pueritia
 Rebus animum divini
 Incessanter dederat,
 Profectum quotidianum,
 Dante Deigratia.
 Qui cum polleret virtutum
 Donis spiritalium,
 Inter cetera hoc primum
 Illi Deus contulit,
 Ut haberet futurorum
 Sæpè præsentiam.
 Tam per revelationem
 A Deo instruitur
 De fraterna servitute,
 Et de ejus domino,
 Qui appellabatur Lupus,
 Ambianus habitans:
 Cum hoc illi revelatum
 Fuisset à Domino,
 Patri suo hoc narrare
 Confestim studuerat,
 Ad redemptionem fratris
 Hortans iter arripit:
 Ad quod illi pater ejus
 Taliter responderat,
 O, inquit, fili, ignoro,
 Quà sit eò transicus:
 Et propter hoc quid agamus,
 Me nescire fateor.
 Tunc sanctus puer Iustinus
 Animo accenditur,
 Atque omnem peragrabat
 Mox Antifodorum,
 Sic ubi reperiretur
 Dux eum iterum.

Sed cum non inveniretur,
 Qui questus fuerat:
 Reversus puer beatus
 Hoc patri annunciat,
 Dicens tamen non cessandum
 Esse ab itinere.
 Nos, inquit, pergamus pater,
 Christo nobis comite,
 Qui non sine nos fraudat
 Nostro desiderio,
 Quod de redimendo fratre
 Habemus in animo.
 Sed & transeunda nobis
 Christo via praducente,
 Nihil nobis adversatur,
 Nil erit contrarium,
 Quin illi ambulemus,
 Redeamus sospites.
 Ad hos filii assatus,
 Ista pater reddidit:
 Possent, eor, ego forsitan,
 O filii dulcissime,
 Sustinere iter tantum,
 Qui sum fretus viribus.
 Tibi autem cum sis puer,
 Ut non possis timeo,
 Ne forte teneritudo
 Lesa tui corporis
 Fatigatum te quod abs te
 Faciat deficere.
 Respondens sanctus Iustinus
 Patri suo retulit,
 Famulus, ait, sum Christi,
 In quo me confidere,
 Et me illi commendare
 Semper pater noveris.
 Eamus ergo in ejus
 Adorando nomine,
 Illi totum committentes
 Effectum itineris,
 Et quod illi inde places,
 Sic nobis amabile.
 Adque venit pater istius
 Hortamento filii,
 Assumptuque ad hoc iter
 Sibi necessarius,
 Proficisci mox ceperunt
 De Antifodoro.
 Et cum dies declinare
 Cœpisset ad vesperam,
 In Miltidonenſi castro
 Recepti hospitio,
 Quieverunt sub ejusdem
 Ibi noctis spatio:
 Quibus ad portam castelli
 Pauper quidam obviat,
 Qui & claudicabat gressu,
 Et visu caruerat,
 Quem atra vexabat fames,
 Pariter & nuditas:
 Cui ut innotesceret
 Iustini præsentia,
 Mendicabat, ut donaret
 Illi eleemosynam,
 Quo penè extortam fame
 Recrearet animam.
 Tunc beatus puer suo
 Genitori suggerit,
 Alimentum fore dandum
 Eidem famelico.
 Obtenoque à patre victu
 Emendat e suriem:
 Ipse verò sua seſe
 Tunica expolians

Nuditatem ejus simul
Operire studuit,
Geminum praebeus egentem
Taliter auxilium.
Tunc adversus illum pater
Motus aliquatenus,
Invepare capit eum,
Quare ita fecerit:
Episcopus tam pius factum
Vocabat dispendium.
Non inquit sanctus Iustinus,
Hoc voca dispendium,
Propter quod beatitudo
Nobis reprobitur,
Spiritu sancto dicente,
Per David Psalmographum:
Felix qui super egenum
Intendit & pauperem,
Quomodo in die mala
Deus eum liberat.
Sed nec ab auditu malo
Timere compellitur.
Mala reprobus est dies
In die iudicii,
Cum ad aeternum damnantur
A Deo interitum,
Arsum igne aeterno
Vna cum diabolo.
A malo timent auditu,
Quibus in iudicio
Vox a tribunali Christi
Sonat terribiliter,
Ite a me maledicti
In ignem perpetuum.
In hac autem die mala,
Qua damnantur impii,
Liberari promeretur,
Qui dat eleemosynam,
Vt non eum illo malus
Auditus periret:
Sed magis dicatur ei
Ore Christi iudicis,
Vt accedat regno Dei,
Propter eleemosynas,
Fratribus quas ipse Christi
Impendebat minimis.
Vides, inquit pater, quanto
Bono compensabimus,
Dum ex his, quae nos habemus,
Subvenimus inopi:
Et idcirco quod mendico
Datum est, non querere.
Igitur in Miledone
Nocturne quieverant,
Facto mane iter suum
Protinus accelerant:
Et Christo eos ducente
Venerunt Parisium,
Vbi a quodam excepti,
Nominis Hippolyto,
Ipsi omnem prodiderunt
Causam, pro qua venerant,
Scilicet quia captivum
Fratrem suum quererent.
Proinde satis humanus
Fit eis Hippolytus,
Et cum eos rescisset,
In pace dimiserat,
Vt captivum iter egissent
Cum Dei auxilio.
Tunc illi profecti, lumen
Attingebant Iseram:
Et dum transire per illud
Ipsos oportuerit,

Non inveniebant illic
Aliquam naviculam.
Quod cum moleste tulisset
Pater sancti pueri,
Ipse beatus Iustinus
Demonstratum caelitus
Conturbato genitori
Protulit praesagium.
Quamvis, ait, nunc in promptu
Non astit navigium,
Non est amen anxiamdum
Nobis de itinere:
Quia mihi est a Christo
Offensum solatium.
Quidam enim homo nobis
Cum navi appropiat,
Cajus nobis impendetur
Incunctanter commodum,
Vt transire valeamus
Hunc praesentem fluvium.
Cum adhuc puer parenti
Loqueretur talia,
Ecce quidam nauta venit
Cum sua navicula,
Sicut sanctus praedicebat
In praesagio spiritus.
Tunc accedentes ad illum
Qui cum navi venerat,
Se petebant adjuvari,
Vt transirent fluvium,
Navigationis justum
Offerentes pretium.
Nauta igitur petita
Satis prompte amovit,
Ipsis vero naulum dare
Debitum volentibus
Non accepit, ille quicquam
Gratis praestans commodum.
Illi autem properantes,
Ambians veniunt,
Inquiruntque domum Lupi,
Fratris sui domini:
Qua mox inventa ad illum
Preces ferunt supplices.
Quem prior sanctus Iustinus
Illi assatur vocibus:
Venimus ad tuam, ajens,
O Lupe, clementiam,
Vt captivum fratrem nostrum
Reddas nobis liberum.
Compertum est enim nobis
Ipsum sub te degere.
Et ad illum redimendum
Nostram substantiam
Apportavimus donandam
Nunc pro tua gratia.
Tunc Lupus, qui essent illi,
Caperat inquirere:
Didicistis quae quid fuissent
Non facti Christicolae:
Et quod habitantes essent
In Antistodoro,
Fratres autem, ajunt, nosser,
Propter quem huc venimus,
Et quem a captivitate
Conamur redimere,
Vocatur Iustinianus,
Tuusque est domesticus.
Ego, inquit Lupus, vobis
Praebebo hospitium,
Et quos habeo, ostendam
Omnes meos pueros:
Et si frater vesler hic est,
Redimatur pretio.

BEDA
TOMUS
3. 4
LXXI
122

Igitur cum domum Lupi
 Introissent vespere,
 Demonstravit eis suos
 Duodecim pueros,
 Inter quos non est inventus
 Ille quem quæserant.
 Beatus vero Iustinus
 Oculos circumferens
 Vidit quendam extra ipsos
 Assistentem puerum,
 Cuius manibus accensa
 Ferebatur lampada.
 Hic erat frater Iustini
 Gloriosi pueri,
 Caput tamen ante ejus
 Natalis exordium,
 Nunquam ante tempus illud
 Eivisus fuerat.
 Beatus vero Iustinus
 Plenus sancto Spiritu,
 Nullo homine docente,
 Hactenus incognitum
 Eundem germanum suum
 Agnovit contumdo.
 Eni vero mens sanctorum
 Dum adharet Domino,
 De internis & occultis
 Ab eo instruitur,
 Res ignotas edocetur
 Spiritu prophetico.
 Offendit hoc liber, Alia
 Narrans Apostolica,
 Vbi legitur frequentes,
 Dixit sanctus Spiritus
 Sive Petro, sive Paulo,
 Seu cuique discipulo.
 Hoc modo sanctus Iustinus
 Fratrem dum agnosceret,
 Lupo qui eum tenebat,
 Confessum hoc prodidit:
 Meus inquit est frater,
 Qui fert manu lampadam.
 Pro hoc redimendo ad te
 Pater meus venerat,
 Tu nobis ut promissisti,
 Hinc esto benevolus,
 Ut germano comitari
 Reperamus propria.
 His auditis frater ejus
 Redditur attonitus,
 Quid ab eo nunquam visus
 Taliter sit cognitus:
 Qui assuerant mirantur
 Super re insolita.
 Gratulabantur fideles,
 Gaudentes in Domino,
 Atque pro tanta virtute
 Deo agunt gratias:
 Et cum laude Christi nomen
 Frequenter ingeminans.
 Erant ibi in eodem
 Constituti tempore
 Homines rextarii
 Suprà dicti iudicis:
 Qui ut eos Christianos
 Esse recognoverant,
 Concreti annuntiârunt
 Illud suo domino,
 Si quid forte voluisset
 De ipsis præcipere
 Iuxta leges promulgatas
 Adversus Christianos.
 Tunc misit confessum iudex,
 Qui eos adducerent.

Quos si nolissent sequi,
 Iussit claudi carcere,
 Donec opportunè possent
 Præsentari sibi.
 Interim Lupus, qui illos
 Suscepit hospitio,
 Sub ipsis nocturnis horis
 Eos exciit averat,
 Et abire hortabatur
 Inde ante diluculum.
 Assuerant serò inquit,
 Hic præfeci homines,
 Qui ut esse Christianos
 Vos primùm compererant,
 Nunciare hoc præfecto
 Festini abierunt.
 Fratrem ergo, quem quæsissem,
 Vobiscum adducite,
 Redemptionis à vobis
 Pretium non exigam,
 Tantùm fugate istinc
 A persecutoribus.
 Illi sicut hortabatur
 Præfatus, velociter
 Supervenerunt ab ipso
 Destinatis iudice:
 Qui si venire possent,
 Ipsos comprehenderent.
 Et cum non invenirentur,
 Qui quæsi fuerant,
 Regressi sunt ad præfectum,
 Quos illic direxerat,
 Narrantes quid iam digressi.
 Ab hac domo fuerint.
 Tunc præfatus iubet citò
 Equites, ut quatuor
 Insequi eos studerent
 Cursu velocissimo:
 Atque ad suum tribunal
 Mox eos adducerent.
 Si venirentur quicquam,
 Iussit eos periri.
 Igitur arrepti equis,
 Insequuntur properè,
 Quò sanctus puer Iustinus
 Cum suis retenderat.
 Locus habetur antiquus,
 Lupera cognomine:
 Ad quem cum appropinquarent,
 Non longè absuerant
 Ipsi à præfecto misit
 Crudeles carnifices.
 Tunc Iustini anus sanctum
 Iustinum alloquitur,
 Opportunitatem ait
 Istic cernis affore,
 Quà aqua possis hauriri,
 Et nos cibo refici.
 Si placet, consideamus
 Parum panis frangere,
 Atque aqua hauri sitis
 Ardorem extinguere,
 Sicque postea valeamus
 Proficisci melius.
 Cui beatus Iustinus
 Iam futura præcians,
 Si gustare inquit istic
 Aliquid disponitis,
 Erit vobis hoc omnino
 Faciendum citius.
 Ecce enim appropinquant
 Huc legati iudicis,
 Qui nos, si valebunt, debent
 Iudici adducere,

Et ad penas subeundas
Eidem contrādere.
Vos ergo precor, si vultis,
Festinate refici:
Ego affams speculabor,
Aliquis si venerit,
Qui insisteret nobis
Ex mandato iudicū.
Et si quisquam ad hoc nobis
Forē supervenerit,
Ego colloquar cum illo
At vos ingredimini,
Et in præsenti spelunca
Intro vos abscondite.
Ista prophetali more
puer sanctus loquitur,
Cum ecce mox adimplentur
Ipsius eloquia,
Quæ prædixit de transmissis
Sibi carnificibus,
Etenim inter loquendum
Apparent quatuor,
Quos transmisserat præfectus
Eos comprehendere:
Vel si hoc non potuissent,
Tunc eos occiderent.
Quibus visis, se in antram
Ceteri abripuerunt
Beatus verò iustinus
Consistit inrepidus
Ad martyriū à Christo
Destinatus gloriam.
Ad quem ministeriales
Accedentes iudicis
Sciunt quis quis fuisset,
Quæ ejus professio,
Quive, vel ubi fuisset,
Quos habebat socios.
Quibus ille referebat
Omnia per ordinem,
Ego, inquiens, iustinus
Appellatus nomine,
Christianum me haberi
Exultans profiteor:
Et quia persecutores
Hujus estis nominis,
Ob hoc prodori non possum
Meos vobis comparare,
Ne propter me subigantur
Ad panarum genera.
Nisi, ajunt, illos nobis
Citius prodideris,
Nostro scias jugulandum
Te jam fore gladio,
Tamen quid abnus hac nobis,
Quam quod est Christi oia,
Respondens sanctus iustinus
Dixit carnificibus,
Repromittit quidem sanctum
Nobis Evangelium,
Ut qui propter Christum suam
Animam perdidit,
In vitam æternam verè
Eandem custodiat:
Et à leivōd penas pati
Pro illo non timeo,
Dilecti ejus malens mori,
Quam offensè vivere.
Quod verò iubetis à me
Prodi meos comparare:
Nihilominus hoc sanctum
Verat Evangelium,
Ipso Domino monstrante
Quod hoc nollet fieri.

Nam quando in passione,
Quam pro nobis pertulit,
Suos ipse est exactus
Prodere discipulos,
Minimè eorum delator
Voluit existere:
Et cum comprehenderetur
A persecutoribus,
Præcepit ut simerentur
Abire discipuli:
Ne quinquam ut jam prædixit,
Ex eisdem perderet.
Nunc itaque noveritis
Neutrā me facere,
Ut vel Christi nomen sanctum
Metu mortis abnegem,
Sociosve meos prodam
Contra Evangelium,
Adversum hæc documenta
Ira scuntur nunciis,
Mutuoque adhortatu
Necem sancto præparant,
Quos vel parum expectare
Verat iracundia.
Itaque evaginatio
Demum unus gladio
Amputavit caput ejus,
Ceteri hortantibus:
Sic cum gloria & laude
Martyr celos subit,
Duplici proprietate
Duplex habens bravium,
Quod & in confessione
Christi perdidit averit,
Et usque ad mortem suos
Proximos dilexit:
In ipso præcepto Christi
Delectatus dulcibus,
Quod nos iussit ante illos
Nihil fore timidos,
Qui occidunt corpus istud
Textum venis languidis,
In hoc à sancto Ioanne
Suasus Apostolo,
Qui sicut Christus pro nobis
Animam posuerat,
Sic dicit & nos debere
Facere proficitibus,
Proinde ad declarandum
Quanta esset gloria,
Idem venerandus martyr
Occisus pro Domino
Gloriosam demonstrat
Protinus miraculum.
Amputato enim ejus
Sacrosancto capite,
Corpus truncum hoc in suis
Manibus accipiens
Ante suimet lichores
Steterat immobile:
Cujus mox obstupescit
Terrorè prodigi
Fugunt persecutores,
Non ausi subsistere,
Cum sanctum viderent tantum
Facere miraculum.
Parentes verò ipsius
Egressi de latribus
Vident sanctum corpus ejus
Consistens immobile,
Mirantique quod absens
Caput ferret manibus.
Varia in mente versant
De ejus martyrio,

BEDA
TOMUS
3. 4
DUM
222

Dum talia ei gaudere
 Censuisset gloria,
 Et rursus flere de illo
 Natura suggereret:
 Maxime tamen de illo
 Fium inde auxilii,
 Qua sepeliendum esset
 Sacrum corpusculum:
 Mutuaque inde sibi
 Conferunt colloquia.
 Que cum agerent, diversa
 Motione animi
 Caput beati Iustini,
 Quod gestabat manibus,
 Mirum dictu, cepit illos
 Absolute alloqui:
 Et docens de sepultura
 Sui eos corporis,
 Euntes inquit, ad locum,
 Qui Iuxta dicitur,
 Atque meum sepelito
 Ibi dem corpusculum:
 Matri vero mea caput
 Hoc meum advehite,
 Ut naturalem affectum
 In illud exhibeat,
 Et amoris mei secum
 Illud pignus habeat:
 Ipsa vero si tenetur
 Mei desiderio,
 Studeat in paradiso
 Me locatum subsequi,
 Vbi anime Sanctorum
 Quiescunt feliciter.
 Tunc illi, ut sanctus martyr
 Iustinus preceperat,
 Condientes corpus eius
 Ibi sepelierant,
 Vbi ipse locum ad hoc
 Signavit ex nomine:
 Caput vero ejus matri
 Ipsius attulerant:
 Quod illa gaudens suscepit,
 Deo agens gratias,
 Quia innocentem ejus
 Animam asceverit:
 Tibi dicens Christe, honor,
 Laus & jubilatio:
 Quia dignatus es istum
 Puerum agnoscere,
 Et associare tuis
 Beatis martyribus.
 At tu beate Iustine,
 Fili mi dulcissime,
 Qui Christi regnum intrasti
 Cum palma victorie,
 Ibi mei memor esto
 In tuis suffragiis.
 Hec ipsius genitrice
 Orante cum lachrymis,
 Mox resplendit lux ingens
 Super habitaculum,
 In quo sanctum caput ejus
 Habebatur positum.
 Hec autem lux circumquaque
 Cuncta illustraverat,
 Ita ut advenirentur,
 Qui in urbe aderant:
 Erat autem nox, tunc istud
 Fieret in raculum.
 In illis diebus sedem
 In Antiodoro
 Rexerat episcopalem,
 Amator vir Domini,

Quem divinatorum ornabant
 Munera obarsmatum.
 Hic dum cœlitus emisit
 Splendorem conficeret,
 Ire ad domum Matthei
 Iussit tres presbyteros,
 Qui de ipso studiose
 Portento inquirerent:
 Quibus omnia Mattheus
 Retulit per ordinem,
 Ut se de sancto Iustino
 Res gesta haberat:
 Vel de passione ejus,
 Vel sepulchro corpore,
 Subiungit & de allato
 Matri ejus capite,
 Qualiter lux de celo
 Hora noctis tercia
 Domum ipsam, in qua erat,
 Omnem illustraverit.
 Hæc presbyteri ad suum
 Referunt Pontificem,
 Qui adesse omnem clerum
 Proximis preceperat:
 Gratias omnipotentis
 Agunt pro miraculo.
 Demique clarificatur
 Hoc factum per populum:
 Concurrent omnes gaudentes,
 Martyrem glorificant,
 Immo Dominum, qui illum
 Sic mirificaverat.
 Interim jubente sancto
 Amatore presule,
 Caput sanctum collocatum
 Condigne in seculo
 Cum honore atque hymnis
 Fertur ad Ecclesiam:
 Et in loco quem paravit
 Sibi ipse episcopus,
 Ibi illud veneranter
 Recondi providerat:
 Vbi pluramartyr sanctum
 Præstat beneficia.
 Nam ad comprobendam ejus
 Cum Deo potentiam
 Sacro capiti dum dignas
 Celebrant exequias,
 Puella, quæ cæca venit,
 Clare videns rediit:
 Quæ cum esset in ætate,
 Habens annos sedecim,
 Inter martyris delatum
 Veniens obsequium,
 Adjuva, inquit, beate
 Martyr Christi, adjuva,
 Vt visum diu negatum
 Tuo patrocinio,
 Domino Christo præstante
 Adipsi merear,
 Quo laudetur nomen ejus
 In tuo martyrio.
 Dixit, atque coram omni
 Populo, confinnò
 Restituit, ut perebat
 Oculorum lamina
 In glorificatione
 Martyris tripudiat.
 Iterum plebs omni gaudentis
 Gratias congeminat,
 Laudem dicens Salvatori
 Iesu Christo Domino,
 Cui sit honor & potestas
 Per æterna secula. Amen.